บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงการเลือกใช้คำเชื่อมของประชาชาวไทยที่มีการศึกษาสูงในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ โดยเปรียบเทียบระหว่างคนไทยที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่เกี่ยวกับภาษา และคนไทยที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่ไม่เกี่ยวกับภาษา และระหว่างคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน และคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกัน นอกจากนี้ยังศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการเลือกใช้คำว่า "และ" และ "แต่" ด้วย

ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย เลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรโดยการสุ่มแบบแบ่งแยกกลุ่ม โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่เกี่ยวกับภาษา และนิสิตที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่ไม่เกี่ยวกับภาษา ใช้ตัวอย่างประชากรกลุ่มละ 180 คน รวมเป็น 360 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้นั้น ผู้วิจัยใช้แบบสำรวจการใช้คำเชื่อม "และ" และ "แต่" ซึ่ง จุมพล พูลภัทรชีวิน เป็นผู้สร้าง แบบสำรวจมีอยู่ 2 แบบฟอร์ม และแต่ละแบบฟอร์มแยกย่อยออกเป็น 2 ชุด ผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มตอบแบบสำรวจในแต่ละชุดย่อยเป็นจำนวนเท่า ๆ กัน

ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมีตัวประกอบ 2 ตัว (2 X 2 Factorial Design with Repeated Measure) คือ สาขาวิชาเฉพาะที่เรียน และทิศทางของความหมายของคำคุณศัพท์คู่ ตรวจสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างในการใช้คำเชื่อมของตัวอย่างประชากร และตรวจสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของความถี่ในการเลือกใช้คำว่า "และ" และ "แต่" ของตัวอย่างประชากร ด้วยการตรวจสอบไบโนเมียล (Binomial Test)

ข้อค้นพบ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ปรากฏว่าได้ข้อค้นพบดังนี้ คือ

1. คนไทยที่มีการศึกษาสูงที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่เกี่ยวกับภาษา และคนไทยที่มีการศึกษาสูงที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่ไม่เกี่ยวกับภาษา ใช้คำเชื่อม "และ" และ "แต่" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % และพบว่า คนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่มใช้คำเชื่อม "และ" และ "แต่" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน และคู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกัน แตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

2. คนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่มเลือกใช้คำว่า "และ" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ มากกว่าที่จะเลือกใช้คำว่า "แต่" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % และพบว่ามีการเลือกใช้คำว่า "และ" มากกว่าคำว่า "แต่" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % ส่วนการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกัน คนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่ม เลือกใช้คำว่า "แต่" มากกว่าคำว่า "และ" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยการใช้คำว่า "และ" และ "แต่" นี้เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ซึ่งสามารถสรุปผลได้ว่าคนไทยที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่เกี่ยวกับภาษา และคนไทยที่เรียนสาขาวิชาเฉพาะที่ไม่เกี่ยวกับภาษา ใช้คำเชื่อมในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ไม่แตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % โดยคนไทยที่มีการศึกษาสูงทั้ง 2 กลุ่มนี้เลือกใช้คำว่า "และ" มากกว่าคำว่า "แต่" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของจุมพล พูลภัทรชีวิน[1] ซึ่งทำการศึกษาถึงการใช้คำ "และ"

---

[1] จุมพล พูลภัทรชีวิน, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

และ "แต่" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ โดยศึกษาคนไทยที่มีการศึกษาสูงโดยทั่วไป มิได้แยกออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามสาขาวิชาเฉพาะที่เรียน สรุปผลได้ว่า คำว่า "และ" ถูกเลือกใช้มากกว่าคำว่า "แต่" อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ยังพบว่า คนไทยที่มีการศึกษาสูงเลือกใช้คำว่า "และ" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกันมากกว่าเลือกใช้คำว่า "แต่" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % และเลือกใช้คำว่า "แต่" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกันมากกว่าเลือกใช้คำว่า "และ" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % ซึ่งผลการวิจัยนี้ก็เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้อีกเช่นกัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของออสกูดและริชาร์ดส์[2] ที่ทำการศึกษาคำเชื่อม "and" และ "but" ในภาษาอังกฤษ และเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างประชากรที่เป็นคนอเมริกัน ผลการวิจัยพบว่า คนอเมริกันเลือกใช้คำว่า "and" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกันมากกว่าเลือกใช้คำว่า "but" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % และเลือกใช้คำว่า "but" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่มีความหมายไปในทิศทางตรงข้ามกันมากกว่าเลือกใช้คำว่า "and" ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

มีข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือ งานวิจัยเรื่องนี้ซึ่งทำการศึกษาการใช้คำเชื่อม "และ" และ "แต่" ในภาษาไทย สรุปผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของออสกูดและริชาร์ดส์ ซึ่งทำการวิจัยการใช้คำ "and" และ "but" ในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมั่นใจว่า ถ้ามีการศึกษาวิจัยการใช้คำเชื่อมทั้ง 2 คำนี้ในภาษาอื่น ๆ ก็คงจะสามารถสรุปผลได้ในทำนองเดียวกันนี้

---

[2] Osgood, op. cit., 380-411.

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้ที่จะศึกษาค้นคว้าทางด้านนี้ต่อไป ผู้วิจัยใคร่จะให้ข้อเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้

1. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำว่า "และ" และ "แต่" ในการเชื่อมคำคุณศัพท์คู่ที่จัดอยู่ในองค์ประกอบ (Factor) เดียวกัน และต่างองค์ประกอบกัน

2. ควรจะได้มีการวิจัยในทำนองเดียวกันนี้ แต่ใช้ตัวอย่างประชากรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน และอยู่ในท้องถิ่นที่ต่างกัน แล้วเปรียบเทียบผลดูว่าแต่ละกลุ่มใช้คำเชื่อม "และ" และ "แต่" แตกต่างกันหรือไม่ และคำใดถูกเลือกใช้มากกว่ากันในกรณีเช่นใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

I 15696326